

Astrid Lindgren

Astrid Lindgren

MESTARIETSIVÄ BLOMKVIST VAARASSA

WSOY

Astrid Lindgren

MESTARIETSIVÄ
BLOMKVIST
VAARASSA

Suomentanut Kristiina Rikman

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos

MÄSTERDETEKTIVEN BLOMKVIST LEVER FARLIGT

Alkuteoksen kustantanut 1951 Rabén & Sjögren, Ruotsi

© Text: Astrid Lindgren 1951 / The Astrid Lindgren Company

For more information about Astrid Lindgren,

see www.astridlindgren.com.

All foreign rights are handled by The Astrid Lindgren Company,
Lidingö, Sweden.

For more information, please contact info@astridlindgren.se

Suomenkielinen laitos © Kristiina Rikman ja WSOY 2018

Ilmestynyt ensimmäisen kerran suomeksi Laila Järvisen

suomentamana 1953 nimellä *Kalle mestarietsivä*

ISBN 978-951-0-43178-8

Painettu EU:ssa

1

”Et taida olla ihan viisas”, sanoi Anders. ”Et voi todellakaan olla järjissäsi. Siinäkö sinä taas makaat haaveilemassa?”

Se, joka ei ollut ihan viisas, nousi kiireesti nurmikolta ja tiirasi loukkaantuneena pellavaisen otsatukan alta kahta aidan takana seisojaa.

”Kiltti kulta pikku Kalle”, sanoi Eva-Lotta, ”sinä saat pian makuuhaavoja, ja kesäloma menee pilalle, jollet lakkaa lojumasta päärynäpuun alla ja lopeta jokapäiväistä toljotustasi.”

”En minä ihan joka päivä makoile toljottamassa”, Kalle sanoi vihaisena.

”Etpä niin, älä liioittele, Eva-Lotta”, Anders sanoi. ”Muistatko sen yhden sunnuntain kesäkuun alussa – silloin Kalle ei loikonut päärynäpuun alla kertaakaan. Eikä leikkinyt etsivää koko päivänä. Varkaat ja murhaajat saivat touhuta aivan vapaasti.”

”Ihan totta, nyt muistankin”, sanoi Eva-Lotta. ”Mur-

haajilla oli tosiaan yksi vapaa sunnuntai kesäkuun alussa.”

”Painukaa suolle”, sanoi Kalle.

”Juuri niin me ajateltiin tehdäkin”, myönsi Anders. ”Mutta me halutaan sinut mukaan. Jos nyt luulet, että murhamiehet pärjäävät tunnin verran ilman sinun silmälläpitoasi.”

”Eiväthän ne nyt mitenkään pärjää”, Eva-Lotta kiusoitteli iloisesti ja sydämettömästi. ”Niitä pitää passata kuin pikkulapsia.”

Kalle huokasi. Toivotonta, kerta kaikkiaan toivotonta. Mestarietsivä Blomkvist, hänhän se oli! Ja hän vaati että hänen ammattiaan kunnioitettiin. Mutta kuinka oli? Eva-Lotta ja Anders eivät ainakaan häntä kunnioittaneet. Ja hän nyt kumminkin oli saanut ihan itse kiinni kolme jalokivivarasta edellisenä kesänä. Tai no, olivathan Eva-Lotta ja Anders auttaneet, mutta hän, Kalle, oli terävänäköisenä ja nokkelana päässyt rosvojen jäljille.

Silloin Eva-Lotta ja Anders olivat ymmärtäneet, että hän oli tosiaan etsivä, joka osasi ammattinsa. Mutta nyt he kiusasivat häntä, ihan niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Ihan niin kuin maailmassa ei ylipäättään olisi ollut rikollisia, joita oli pidettävä silmällä. Ihan niin kuin Kalle olisi ollut yliromanttinen hölmö, jonka pää oli täynnä haihatuksia.

”Viime kesänä te kyllä olitte melko itseänne täynnä”, hän sanoi ja sylkäisi pitkän, närkästyneen limaklöntin nurmikolle. ”Kukaan ei pilkannut mestarietsivä Blomkvistia, kun ne jalokivivarkaat saatiin kiikkiin.”

”Ei sinua nytkään kukaan pilkkaa”, sanoi Anders. ”Mutta käsität kai, että sellaista tapahtuu vain kerran elämässä. Tämä kaupunki on ollut olemassa 1300-luvulta lähtien, eikä täältä ole koko sinä aikana löydetty muita rikollisia kuin ne koruvarkaat. Ja siitä on nyt vuosi. Mutta sinä vaan makaat edelleen päärynäpuun alla ratkaisemassa rikoksia. Anna jo olla, Kalle! Usko pois, ei tänne vähään aikaan roistoja tule.”

”Ja kaikella on aikansa, tiedät varmaan”, sanoi Eva-Lotta. ”Rosvojen jahtaamisella on aikansa ja Punaisien rökittämisellä omansa.”

”Rökittämisellä juuri”, Anders sanoi innoissaan. ”Punaiset ruusut ovat julistaneet taas sodan. Benka kävi äsken tuomassa heidän sodanjulistuksensa. Lue itse!”

Hän kaivoi taskustaan ison paperin ja ojensi sen Kallelle. Ja Kalle luki:

SOTA! SOTA!

Sille typerälle johtajalle, joka kutsuu joukkiotaan Valkoiseksi ruusuksi.

Täten tehdään tiettäväksi, ettei koko Ruotsinmaassa ole ketään, jonka porsas olisi lähimainkaan yhtä tyhmä kuin Valkoisen ruusun johtaja. Siitä kertoo se, että kun tuo ihmiskunnan saasta eilen tapasi Punaiset ruusun jalon ja yleisesti arvostetun johtajan keskellä Suurtoria, ei tuo edeltä mainittu saasta ymmärtänyt väistää, vaan suvaitsi inhottavassa typeryydessään tönäistä meidän jaloa, korkeasti kunnioitettua johtajaamme ja suolsi tälle inhottavia herjauksia. Moinen häpäisy vaatii puhdistuakseen verta.

Nyt vallitsee sota Punaisen ja Valkoisen ruusun välillä, ja tuhannet ja taas tuhannet sielut käyvät kuolemaan ja tuonen yöhön.

Sixten, Punaisen ruusun
jalosukuinen johtaja

”Ja nyt me rökitetään ne kunnolla”, sanoi Anders. ”Tuletko mukaan?” Kalle virnisti tyytyväisenä. Ruusujen sodasta, joka oli pienin väliajoin raivonnut useita vuosia, ei kukaan vapaaehtoisesti jäänyt pois. Se toi jännitystä ja sisältöä kesälomaan, josta muuten olisi saattanut tulla hiukan yksitoikkoinen. Pyöräily ja uiminen, mansikkamaan kasteleminen, isäukon sekataravarakaupan asioilla juokseminen, joenrannalla istuskelu, ajanvietto Eva-Lotan puutarhassa ja

jalkapallon pelaaminen – eivät ne riittäneet päivien täyttämiseen. Kesäloma oli niin pitkä.

Niinpä, onneksi kesäloma oli pitkä. Ja se oli hienoin keksintö mitä oli ikinä tehty, ajatteli Kalle. Oli kummallista ajatella, että aikuiset olivat keksineet sen. Että he tosiaan antoivat koululaisen maata auringonpaisteessa kaksi ja puoli kuukautta ilman että hän joutui pönttämään kolmikymmenvuotista sotaa tai jotain muuta sellaista hetkeäkään! Oli paljon hauskenpaa, että sen ajan saattoi omistaa ruusujen sodalle!

”Että tulenko”, sanoi Kalle. ”Tarvitseeko sitä kysyä?”

Vaikka rikollisrintamalla oli ollut viime aikoina hiljaista, mestarietsivä Blomkvist oli vain iloinen, että sai omistautua kokonaan korkeammalle sodankäynnille, jota ruusut turnajaisissaan harjoittivat. Olisi kiintoisaa nähdä, mitä Punaiset tällä kertaa olivat keksineet.

”Minä taidan tehdä pienen alustavan tiedustelun”, sanoi Anders.

”Tee niin”, sanoi Eva-Lotta. ”Ja puolen tunnin päästä lähdetään liikkeelle. Minä vain teroitin ensin puukot.”

Se kuulosti vakuuttavalta ja vaaralliselta. Anders ja Kalle nyökkäsivät hyväksyvästi. Eva-Lotta oli soturi, johon saattoi luottaa.

Teroitettavat puukot olivat kylläkin vain leipurimestari Lisanderin leipäveitsiä, mutta veitsiä kum-

minkin! Eva-Lotta oli luvannut isälleen pyörittää tahkoa ennen kuin lähtisi leikkimään. Tahkon pyörittäminen kuumassa heinäkuisessa auringonpaisteessa oli hikistä hommaa, mutta se sujui paljon helpommin, jos kuvitteli, että siinä hiottiin tarpeellisia aseita ruusujen sotaan. ”Tuhannet ja taas tuhannet sielut käyvät kuolemaan ja tuonen yöhön”, Eva-Lotta mumisi itsekseen seistessään tahkon vieressä. Hän väänsi niin että hiki valui otsalta ja vaalea tukka kihartui ohimoilla.

”Mitä sanoit?” leipurimestari Lisander kysyi ja nosti katseensa tahkosta.

”En mitään.”

”No, sen minä varmaan kuulin”, sanoi leipurimestari ja kokeili sormellaan leipäveitsen terää. ”Nyt saat vilistää matkoihisi!”

Ja Eva-Lotta vilisti. Hän pujahti kiireesti lankkuaidan raosta Kallen puutarhan puolelle. Aidasta puuttui yksi lankku. Se oli ollut poissa niin kauan kuin kukaan jaksoi muistaa, ja poissa se sai ollakin, jos Eva-Lotalta ja Kallelta kysyttäisiin. He tarvitsivat oikotien.

Sekatavarakauppias Blomkvist, joka oli tarkka mies, saattoi joskus sanoa leipurimestari Lisanderille, kun he istuivat kesäiltaisina leipurimestarin lehtimajassa:

”Kuulehan veliseni, meidän pitäisi varmaan korjata aita. Se näyttää minusta aika rumalta.”

”Jospa odotetaan, että lapset kasvavat niin isoiksi, että jäävät kiinni aidan rakoon”, ehdotti leipurimestari.

Eva-Lotta oli jatkuvasta pullansyönnistä huolimatta hoikka kuin pajunvarsi, eikä hänelle tuottanut mitään vaikeuksia ryömiä ahtaasta aidanraosta.

Kadulta kuului vihellys. Valkoisen ruusun johtaja Anders oli palannut tiedustelureissultaan.

”Ne pysyttelevät päämajassaan”, hän huusi. ”Eteenpäin taisteluun ja kohti voittoa!”

Kalle oli palannut mielialasentoonsa päärynäpuun alle, kun Eva-Lotta häipyi tahkoamaan ja Anders lähti tiedustelemaan. Hän käytti tuon lyhyen tauon tärkeään keskusteluun, ennen kuin ruusujen sota puhkeaisi.

Kyllä, hän kävi keskustelua, vaikkei ketään elollista olentoa ollut lähimaillakaan. Mestarietsivä Blomkvist puhui näkymättömän kuulijansa kanssa. Se oli ihailija, joka hänellä oli ollut monet vuodet. Ja tuo kuulija oli kyllä ihana ihminen! Hän kohteli etevää etsivää kunnioituksella, jonka tämä hyvin ansaitsi ja jota hän harvoin sai keneltäkään, kaikkein vähiten Andersilta ja Eva-Lotalta. Juuri nyt ihailija istui mestarinsa jalkojen juuressa ja kuunteli henkeään pidättäen tämän jokaista sanaa.

”Herra Bengtsson ja neiti Lisander suhtautuvat valitettavan yliolkaisesti yhteiskuntamme rikollisuuteen”,

herra Blomkvist sanoi ja katsoi vakavana kuulijaansa silmiin. ”Hetken rauha saa heidät unohtamaan valppauden. He eivät ymmärrä, että juuri rauha on petollista.”

”Niinkö”, sanoi kuviteltu kuulija ja kuulosti kovasti kauhistuneelta.

”Rauha on petollista aikaa”, vakuutti mestarietsivä painokkaasti. ”Tämä ihastuttava pikkukaupunki, loistava kesäinen aurinko, idyllinen rauha – hah! Minä hetkenä hyvänsä rikos saattaa heittää synkän varjonsa meidän kaikkien ylle.”

Kuviteltu kuulija hengitti raskaasti.

”Herra Blomkvist, te pelotatte minua”, hän sanoi ja pälyili pelokkaasti ympärilleen, aivan kuin rikos saattaisi jo odottaa nurkan takana.

”Jättäkää kaikki minun tehtäväkseni”, sanoi mestarietsivä. ”Ei syytä huoleen! Minä valvon.”

Nyt ei kuviteltu kuuntelija saanut sanaa suustaan, niin liikuttunut ja kiitollinen hän oli. Ja hänen soper-telemansa kiitokset katkaisi sitä paitsi Andersin portilta kajauttava sotahuuto:

”Eteenpäin taisteluun ja kohti voittoa!”

Mestarietsivä Blomkvist pomppasi pystyyn kuin ampiaisen pistämänä. Ei sopinut, että hänet olisi taas kerran löydetty päärynäpuun alta.

”Hyvästi”, hän sanoi mielikuvituskuulijalleen, ja hänestä itsestään tuntui, että erosta tulisi kohtuullisen

pitkä. Ruusujen sota ei antaisi hänen viipyä pitkän aikaa pohdiskelemassa kriminalistiikkaa nurmikolla. Ja hyvä niin. Tästä kaupungista on suoraan sanottuna rasittavaa etsiä rikollisia! Kokonainen vuosi viimeisestä, voitteko kuvitella! Ruusujen sota oli todella tervetullut!

Mutta hän kuulijansa katseli pitkään ja huolissaan hänen jälkeensä.

”Hyvästi”, sanoi mestarietsivä vielä kerran. ”Minut on kutsuttu joksikin aikaan sotapalvelukseen. Mutta älkää olko levoton! Enpä usko, että juuri nyt mitään vakavaa tapahtuu.”

Enpä usko! Enpä usko! Tuolla nyt juoksee pois mestarietsivä, jonka pitäisi valvoa yhteiskunnan vakautta. Tuolla hän juoksee iloisesti vihellellä ja hänen paljaat, ruskettuneet jalkansa takovat puutarhan käytävää, kun hän rynnistää Andersin ja Eva-Lotan luokse.

Enpä usko! Mutta tällä kerralla erehdyitte, herra mestarietsivä!

2

Tässä kaupungissa on vain yksi katu ja takakuja, oli leipurimestari Lisanderilla tapana sanoa ihmisille, jotka tulivat vieraisille muualta. Ja leipurimestari oli oikeassa. Storgatan ja Lillgatan siellä olivat, ja sitten Suurtori. Muut kadut olivat pelkkiä pieniä mukulakivillä päällystettyjä kumpuilevia kujia ja kadunpätkiä, jotka johtivat joelle tai sitten umpimähkään jollekin romahtamaisillaan olevalle vanhalle talolle, joka katsoi oikeudekseen tukkia tien ja vastusti sitkeästi modernia kaupunkisuunnittelua. Kaupungin laidoilla oli kyllä yksi jos toinenkin uudenaikainen omakotitalo ja hienosti suunniteltu puutarha, mutta ne olivat poikkeuksia. Useimmat puutarhat olivat samanlaisia kuin leipurimestarin, eli villinä rehottavia, joissa oli ryhmyisiä omena- ja päärynäpuita ja kulu-neita nurmikoita, joita ei leikattu koskaan. Useimmat talot olivat samanlaisia kuin leipurimestarin talo, isoja

puisia röttelöitä, jotka joku menneen ajan rakennusmestari oli kauneudenkaipuussaan varustanut yllättävillä uloskäynneillä ja sakaroilla ja torneilla. Mikään kaunis kaupunki se ei tarkkaan ottaen ollut, mutta siellä vallitsi vanhan ajan kodikas rauha. Ja olihan se viehättäväkin, ainakin tuollaisena lämpimänä heinäkuuisena päivänä, kun ruusut ja leukoijat ja pionit kukkivat kaikissa puutarhoissa ja Lillgatanin lehmusten lehtikruunut peilautuivat jokeen, joka tyynenä ja mietteliäänä virtasi uomassaan.

Kun Kalle ja Anders ja Eva-Lotta laukkasivat joenrantaan pitkin kohti Punaisen ruusun päämajaa, he eivät miettineet oliko heidän kaupunkinsa kaunis vai ei. He tiesivät vain, että se sopi mainiosti ruusujen sodan taistelunäyttämöksi. Siellä oli kujia joille piiloutua, lankkuaitoja joiden yli kiivetä, mutkaisia pikku kujanteita, joilla karistaa takaa-ajajat kannoilta, kattoja joille kavuta ja pihoidilla liitereitä ja ulkokuoneita, joihin saattoi linnoittautua. Ja niin kauan kuin kaupungilla oli kaikki nuo mainiot ominaisuudet, sen ei tarvinnut olla kaunis. Riitti että aurinko paistoi ja että katukivet tuntuivat lämpöisiltä ja mukavilta paljaan jalan alla, riitti että tuntui kesältä. Hiukan pahanhajuinen ilma, joka lehahti joesta ja sekoittui jostain lähipuutarhasta harhautuneeseen ruusuntuoksuun, oli miellyttävä ja kesäinen sekin. Ja jäätelökioski

tuolla kadunkulmassa kaunisti kaupunkikuvaa juuri sopivasti Kallen ja Andersin ja Eva-Lotan mielestä. Sen enempää kauneutta täällä ei kaivattu.

He ostivat itselleen jäätelöt ja jatkoivat matkaa katuja pitkin. Kaukana sillankorvassa asteli verkalleen konstaapeli Björk. Hänen virkapukunsa napit kiilsivät auringossa.

”Hei konstaapeli Björk!” huusi Eva-Lotta.

”Heipä hei”, sanoi konstaapeli. ”Hei mestarietsivä”, hän lisäsi ja nappasi Kallea ystävällisesti niskasta. ”Ei uusia tapauksia tänään?”

Kalle näytti nololta. Konstaapeli Björk oli korjannut hedelmät Kallen edelliskesän murtovarasjahdistista, joten pitikö hänen nyt tulla naljailemaan.

”Ei, ei mitään uutta tänään”, Anders vastasi Kallen puolesta. ”Kaikki varkaat ja murhaajat on määrätty odottamaan huomiseen, sillä tänään Kallella ei ole aikaa heille.”

”Ei niin, sillä tänään me leikkaamme korvat Punaisilta ruusuilta”, sanoi Eva-Lotta ja hymyili ihastuneena konstaapeli Björkille. Hän piti kovasti poliisista.

”Joskus minusta tuntuu, että sinun pitäisi olla hiukan naisellisempi, Eva-Lotta”, konstaapeli Björk sanoi ja katsoi huolestuneena hoikkaa, päivettyntä amatsonia, joka seisoi katuojassa ja koetti pyydystää tyhjää tupakka-askia isovarvastaan koukistamalla. Se

onnistui, ja napakalla jalanheilutuksella Eva-Lotta nakkasi askin jokeen.

”Naisellisempi, joo, maanantaisin”, sanoi Eva-Lotta ja hymyili suloisesti koko somalla naamallaan. ”Hei sitten, Björkin setä, nyt meillä on kiire.”

Konstaapeli Björk pudisti päätään ja jatkoi partiointiaan.

Joen yli mennessä joutui aina kiusaukseen. Tietysti sillan saattoi ylittää myös ihan normaalisti. Sillassa oli kaiteet, aika kapeat kaiteet. Jos ylitti sillan kaidetta pitkin taiteillen, jännitys kutitti mukavasti vatsanpohjasta. Saattoihan näet käydä niin, että kaiteelta putosi jokeen. Ei niin tosin ollut ikinä käynyt hartaista harjoituksista huolimatta, mutta koskaanhan ei voinut olla varma. Ja vaikka Punaisen ruusun korvien leikkaamisella olikin tulenpalava kiire, katsoivat Kalle ja Anders ja Eva-Lotta, että aina oli aikaa pienelle tasapainottelulle. Se oli tietysti jyrkästi kiellettyä, mutta konstaapeli Björk oli kadonnut eikä muitakaan ihmisiä näkynyt.

Tai näkyipä, yksi. Juuri kun he olivat määrätietoisesti kavunneet kaiteelle ja miellyttävä pelon tunne mahassa oli muodostunut, köpitti Grenin ukko sillan toiseen päähän. Mutta ei hänestä tarvinnut välittää. Hän pysähtyi lasten eteen, huokasi niin kuin hänellä oli tapana huokaista ja sanoi sitten tuttuun poissaolevaan tapaansa:

”Niinpä niin, lapsuuden iloiset leikit! Lapsuuden iloiset, viattomat leikit, niinpä niin!”

Sillä lailla ukko Gren aina sanoi. Lapset matkivat häntä joskus. Mutta eivät koskaan hänen kuultensa. Mutta kun Kalle vahingossa potkaisi jalkapallon sisään isä-Blomkvistin näyteikkunasta, tai kun Anders kaatui pyörällä ja sukelsi päistikkaa nokkospuskaan, saattoi käydä niin, että Eva-Lotta huokaisi ja sanoi:

”Niinpä niin, lapsuuden iloiset leikit, niinpä niin!”

He pääsivät onnellisesti vastarannalle. Kukaan ei ollut pudonnut jokeen tälläkään kertaa. Anders katselee ympärilleen nähdäkseen oliko joku huomannut heidät. Mutta Lillgatan oli edelleen autio. Vain ukko Gren köpötteli tuolla kaukana. Hänen ontumisestaan ei voinut erehtyä.

”En tunne ketään joka kävelisi yhtä kummallisesti kuin Gren”, sanoi Anders.

”Gren on kaikin puolin kummallinen”, sanoi Kalle. ”Mutta ehkä ihmisestä tulee kummallinen, kun hän on aivan yksin.”

”Ressukka”, sanoi Eva-Lotta. ”Ajattele millaista olisi asua sellaisessa vanhassa röttelössä, jossa kukaan ei siivoa eikä kukaan laita ruokaa.”

”Ilman siivoamista kyllä pärjäisi”, sanoi Anders hetken harkittuaan. ”Eikä minulla olisi mitään pientä yksinoloakaan vastaan. Ainakin pienoismallit saisivat olla rauhassa.”

Sillä Andersin kaltaiselle pojalle, joka joutui asumaan minimaalisen pienessä asunnossa ison sisarusparven kanssa, ei ajatus ikiomasta talosta ollut lainkaan vastenmielinen.

”Äh, sinusta tulisi kummallinen viikossa”, sanoi Kalle. ”Tarkoitan siis nykyistäkin oudompi. Yhtä outo kuin Grenistä.”

”Isä ei pidä yhtään Grenistä”, Eva-Lotta sanoi. ”Hän sanoo että Gren on koronkiskuri.”

Sen paremmin Anders kuin Kallekaan eivät tienneet, mikä sellainen koronkiskuri oli, mutta Eva-Lotta selitti.

”Isä sanoo, että koronkiskuri lainaa rahaa sitä tarvitseville.”

”No mutta sehän on kiltisti tehty”, sanoi Anders.

”Eikä ole, ei ollenkaan”, sanoi Eva-Lotta. ”Oletetaan vaikka, että sinä tarvitset välttämättä kaksikymmentäviisi äyriä johonkin.”

”Toffeeseen”, ehdotti Kalle.

”Sinä sen sanoit”, sanoi Anders. ”Minä tunnen tarvitsevani sitä jo nyt.”

”No niin, silloin sinä menet Grenin luo”, sanoi Eva-Lotta. ”Tai jonkun muun koronkiskurin. Ja hän antaa sinulle kaksikymmentäviisi äyriä...”

”Antaako”, Anders sanoi iloisesti yllättyneenä tuosta mahdollisuudesta.

”Antaa, mutta sinun on luvattava maksaa se takaisin kuukauden päästä”, sanoi Eva-Lotta. ”Eikä riitä, että maksat takaisin kaksikymmentäviisi äyriä, sinun pitää antaa hänelle viisikymmentä äyriä.”

”Eihän se käy”, Anders sanoi. ”Miksi minä niin tekisin?”

”Kuules poika hyvä”, sanoi Eva-Lotta. ”Etkö sinä ole laskenut koulussa korkolaskuja? Gren haluaa saada korkoa rahoistaan, ymmärrätkö.”

”Ymmärrän, mutta kai hän voisi olla kohtuullisempi”, sanoi Kalle, joka ei halunnut että Andersin talous menisi aivan sekaisin.

”Ei koronkiskuri niin ajattele”, Eva-Lotta sanoi. ”Eivät he ota kohtuullista korkoa. He vaativat liikaa korkoa. Ja laissa sanotaan, ettei niin saa tehdä. Siksi isä ei tykkää Grenistä.”

”Mutta miksi ihmiset ovat niin tyhmiä, että ottavat lainaa koronkiskurilta”, Kalle ihmetteli. ”Voisivathan he lainata jostain muualta rahaa karkkeihinsa.”

”Tyhmyri”, sanoi Eva-Lotta. ”Ei nyt ole kyse kahdestakymmenestäviidestä äyristä toffeen ostoon, vaan tuhansista kruunuista. Ehkä jossain on ihmisiä, jotka tarvitsevat vaikka viisituhatta kruunua ja heti, eikä kukaan halua lainata heille viisitonnista. Ei kukaan muu kuin Grenin kaltainen koronkiskuri.”

”Ja nyt me annamme piutpaut Grenille”, sanoi

Anders, Valkoisen ruusun johtaja. ”Eteenpäin taisteluun ja kohti voittoa!”

Postimestarin talon takana puutarhassa oli ulkorakennus, jota käytettiin autotallina. Autotallina ja Punaisen ruusun päämajana. Postimestarin Sixten oli näet tuon sotaosan joukon johtaja.

Juuri nyt autotalli näytti hylätyltä ja tyhjältä. Jo kaukaa näki, että sen oveen oli naulattu valkoinen plakaatti. Olisi ollut helppoa mennä sisälle puutarhan portista ja kävellä autotallille lukemaan mitä siinä sanottiin, mutta niin ei ruusujen sodassa toimittu. Se olisi voinut olla ansa. Punaiset ruusut odottivat kenties piilossa suljetussa päämajassaan, valmiina käymään varomattomasti lähestyä uskaltaneiden kimppuun.

Valkoisen ruusun johtaja opasti joukkojaan.

”Kalle, hiivi aidanviertä pitkin kunnes pääset autotallin taakse vihollisen näkymättömiin. Nouse katolle. Tuo tänne virallinen ilmoitus, elävänä tai kuolleena!”

”Miten niin, ilmoitus elävänä tai kuolleena”, sanoi Kalle.

”Älä höpötä”, sanoi Anders. ”Sinä olet se joka kuolee tai elää, kai sinä sen ymmärrät. Eva-Lotta, sinä makaat hiljaa täällä ja tarkkaillet aita. Jos huomaat, että Kallea uhkaa jokin vaara, vihellä.”

”Entä mitä sinä meinaat tehdä”, kysyi Eva-Lotta.

”Minä käyn sisällä kysymässä Sixtenin äidiltä, tietääkö hän missä Sixten on”, sanoi Anders.

Kaikki panivat toimeksi. Kalle saavutti nopeasti päämajan. Katolle kiipeäminen ei ollut mikään konsti, sinne Kalle oli kavunnut monesti ennenkin. Piti vain tunkeutua pensasaidan läpi ja kavuta päämajan takana olevalle roskatynnyrille.

Hän ryömi katon yli mahdottoman varovasti, niin ettei vihollinen kuulisi. Itse asiassa hän tiesi varsin hyvin, että autotalli oli tyhjä, ja sen tiesi myös Eva-Lotta, ja ennen kaikkea sen tiesi Anders, joka oli mennyt postimestarin ovelle kysymään Sixteniä. Mutta ruusujen sodassa oli omat erityiset sääntönsä. Ja siksi Kalle ryömi eteenpäin kuin kyseessä olisi ollut hengenvaarallinen yritys, ja Eva-Lotta makasi pensasaidan takana ja seurasi hänen jokaista liikettään valmiina vislaamaan kuin katupoika, jos sille tulisi tarvetta.

Juuri silloin Anders palasi. Sixtenin äiti ei tiennyt, missä hänen poikakultansa mahtoi oleilla.

Kalle kumartui varovasti katonharjan yli ja onnistui ojentautumaan niin että sai otteen oveen kiinnitetystä ilmoituksesta. Sitten hän palasi hiljaa samaa tietä kuin oli tullutkin. Eva-Lotta piti vahtia viimeiseen asti.

”Hyvin toimittu”, sanoi Anders hyväksyvästi, kun Kalle ojensi ilmoituksen hänelle. ”Katsotaanpas!”

Sixten, ”Punaisen ruusun jalo johtaja”, oli kirjoittanut tuon merkillisen sodanjulistuksen. Mutta jalosukuisen kirjoittamaksi sen kieli oli harvinaisen hävytöntä, se oli myönnettävä. Jalosukuiselta olisi sentään odottanut jotakin hiukan hienostuneempaa.

”Te inhottavat kirppuiset luppakorvat, aivan, te juuri, Valkoiset ruusut; te jotka saastutatte tämän kaupungin haisevalla läsnäolollanne. Täten tehdään tietäväksi, että me, Punaisen ruusun jalosukuiset perilliset, olemme vetäytyneet Preerian sotatantereelle. Saapukaa sinne heti, niin että pääsemme kitkemään juurineen ne inhottavat rikkaruohot, jotka kutsuvat itseään Valkoisiksi ruusuiksi, ja sirottelemaan heidän tuhkinsa Johanssonin lantatunkiolle, minne se kuuluu.

Alkakaa tulla, kirppukasat!”

Kukaan, joka luki nuo lämpimät sanat, ei olisi arvannut, että Punaiset ja Valkoiset ruusut olivat itse asiassa parhaita kavereita. Kallen ja Eva-Lotan lisäksi ei Anders tiennyt parempaa ystävää kuin Sixten, paitsi tietenkin Benkan ja Jonten, pontevia Punaisia ruusuja hekin. Ja jos kaupungissa oli joku, jota Sixten ja Benka ja Jonte arvostivat korkealle, niin juuri noita kirppukasoja Andersia, Kallea ja Eva-Lottaa.

”Se siitä”, sanoi Anders luettuaan viestin. ”Preerialle siis! Eteenpäin taisteluun ja kohti voittoa!”

KALLE BLOMKVIST MURHAAJAN JÄLJILLÄ

Kesä on kuumimmillaan, ja Valkoisen ruusun ritarit Kalle Blomkvist ja hänen kaverinsa Eva-Lotta ja Anders käyvät armotonta sotaa vihollistaan Punaisen ruusun ritarikuntaa vastaan. Kesken kamppailun tiimellyksen uneliaassa pikkukaupungissa tapahtuu kauheita. Ritarien taistelutantereelta löytyy murhatun miehen ruumis. Mestarietsivä Blomkvist saa jälleen kääriä hihansa ja ryhtyä selvittämään rikosta – mutta onko tehtävä tällä kertaa liian vaarallinen hänelle?

Astrid Lindgrenin jännittävän dekkaritrilogian muut osat ovat *Mestarietsivä Blomkvist* ja *Mestarietsivä Blomkvist ja ryöstetty Rasmus*. Klassikkoromaanien uusista, ajanmukaisista suomennoksista vastaa kääntäjien valtionpalkinnolla palkittu suomentaja Kristiina Rikman.

	 9 789510 431788
www.wsoy.fi	L84.2 ISBN 978-951-0-43178-8